

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

ОСІНЬ, 2024

НОВЕ ЖИТТЯ У ХРИСТІ

Вихований відповідно до єврейських традицій, Овадія прийшов до віри в Христа після прочитання Книги пророка Ісаї

Радість усупереч переслідуванням

У багатьох африканських країнах наших братів і сестер у Христі жорстоко переслідують за їхнє вірне свідчення. Значна частина цих переслідувань походить від ісламських екстремістів, як у випадку з Веслі з Уганди, який, колись будучи ісламістом, вважав, що «вбиваючи язичників [християн] в ім'я Аллаха, ми потрапляємо на небеса».

Історія Овадії описує переслідування, яких він зазнав, як із боку православних християн в Ефіопії, так і з боку його єврейської громади в Ізраїлі після переходу з юдаїзму до Христа.

Переслідувані християни в Африці потужно свідчать про радість у Господі, яка покриває найважчі обставини, страждання і втрати в цьому занепалому світі. Завдяки вічній надії, яку Христос дав їм, вони мають радість і мир, яких їхні переслідувачі не можуть відібрати у них.

Айюб, шанований ісламський богослов із Кашміру, також отримав радість і мир через Слово Боже, коли зазнавав побиттів через своє навернення. Прочитайте його історію на нашому сайті за посиланням.

З повагою,
Ерік і Хьон Сук Фолі

У ПОШУКАХ ІСТИННОГО МЕСІЇ

Овадія ненавидів християн за те, як вони поводитися з його родиною. Їхню ефіопську єврейську громаду, яка існувала там століттями, повністю відкидали православні сусіди-християни. «Вони називали нас *фалашами*», — згадує чоловік і пояснює, що це образливе прізвисько означає «чужаки», «прибульці», «люди, які не належать до цієї землі». Іноді Овадію та його родину називали ще більш образливо.

Мати завжди переконувала сина не виділятися. «Нікому не розповідай, хто ми такі, — наголошувала вона. — Не потрібно говорити, що ми євреї. Нехай це буде таємниця».

У дитинстві Овадія дуже болісно реагував на образи, однак словесні напади були не єдиним утиском, який переживала його родина. «Мого старшого брата багато разів били... тому що він єврей», — згадує чоловік.

У 1984 році, у віці 16 років, брат Овадії пішки втік до сусіднього Судану, щоби з часом дістатися до Ізраїлю.

Мати та інші брати й сестри також хотіли емігрувати до Обітованої землі, втім на той час це було заборонено ефіопським урядом. «Нам потрібно молитися про те, щоб коли-небудь жити в Єрусалимі», — часто повторювала мати.

Нарешті, 1991 року їхні молитви було почуто. Протягом 36 годин ізраїльський уряд перевіз понад 14 тисяч ефіопських євреїв до Ізраїлю на переповнених військових транспортних літаках. «Вони зняли всі сидіння, — пояснює Овадія, — і завантажили 400–500 людей у кожен літак».

Коли судно приземлилося, родина була невимовно щасливою. «Не можу забути, як ми святкували всю ніч», — розповідає Овадія.

Овадія використовує атрибути своєї колишньої віри, юдаїзму, як наочні посібники при вивченні Біблії

Попри напад ультраортодоксальних євреїв під час богослужіння, Овадія продовжує сміливо проголошувати Благую звістку

НОВА РЕАЛЬНОСТЬ

Ізраїльський уряд помістив 12-річного Овадію в *єшиву*, традиційний єврейський навчальний заклад, де учні поглиблено вивчають релігійні тексти та закони юдаїзму.

Хоча спочатку хлопець думав, що заняття релігією допоможуть йому стати рабином, як і його дідусь, із часом він утратив інтерес до релігійної освіти; йому здавалося, що вона занадто зосереджена на рабинській традиції.

Овадія знову переживав біль, спричинений дискримінацією, однак цього разу расовою, а не релігійною. «В Ефіопії я був євреєм, а в Ізраїлі я чорний, — пояснює він, згадуючи, як його принижували інші учні. — Я відчував, що я ніхто».

Розчарувавшись, Овадія перейшов до іншої школи, а згодом відслужив три роки обов'язкової військової служби. Коли юнак усвідомив, що життя, про яке він мріяв, не склалося, то відвернувся від Бога. «Усередині мене була порожнеча, — згадує він. — Я приохотився до алкоголю і збочив зі шляху».

Одного разу, невдовзі після завершення Овадією військової служби, до нього підійшли люди, які почали розмову про сенс життя. Коли вони запитали, що він думає про Месію, молодий чоловік відповів, що існує багато теорій; одні рабини говорили з цього приводу одне, інші — інше. Співрозмовники сказали йому, що вони знають, хто такий Месія, і почали розповідати про Єшуа (єврейське ім'я Ісуса).

Коли Овадія зрозумів, що ці люди — християни, він розгнівався. Він і гадки не мав, що в Ізраїлі йому говоритимуть про Ісуса. «Я був таким розлюченим, — згадує він. — Почувши це ім'я, я згадав усі страждання, яких ми зазнали в Ефіопії, усі гоніння, які ми там пережили від християн».

У пориві гніву Овадія почав кричати на християн, зібрався натовп, і послідовники Ісуса пішли. Ця розмова настільки потрясла молодого чоловіка, що він зміг заспокоїтися лише через кілька годин.

ПЕРЕЛОМНИЙ МОМЕНТ

Одного разу, гуляючи вулицями Назарета, Овадія побачив рекламний щит із запитанням: «Чому в синагозі не читають Ісаї 53?» Молодий чоловік

теж замислювався над цим. Християни вірять, що 53-й розділ Книги пророка Ісаї, який описує «стражденного Слугу», безпосередньо вказує на Христа як на Месію. За словами Овадії, євреї називають цей розділ «забороненим» і пропускають його. Молодий чоловік вирішив поставити це запитання кільком рабинам.

Один рабин відповів, що цей розділ — таємниця. «Ми чекаємо, коли Месія дасть нам розуміння цього уривка з Писання», — сказав він, одночасно застерігаючи молодого чоловіка, що християни можуть використати його для його навернення у свою релігію.

Не задовольнившись цією відповіддю, молодий чоловік звернувся до головного рабина, який, поблажливо посміхаючись, порадив почекати, поки йому виповниться 40 років, тоді, можливо, він зрозуміє значення цього тексту.

Не отримавши відповіді від рабинів, Овадія вирішив запитати про цей розділ християн. Вони пояснили йому, що 53-й розділ Книги пророка Ісаї —

це пророцтво про Ісуса Христа, Месію, і, прощаючись, запросили взяти участь у християнській конференції.

Слухаючи, як під час конференції пастор читає Новий Завіт, Овадія нічого не розумів. «У перший вечір, — згадує він, — я подумав, що люди, які вірять в Ісуса, божевільні».

Коли пастор запросив присутніх вийти вперед для молитви, Овадія не хотів цього робити. Тоді до нього підійшла літня жінка і сказала: «Сьогодні твій день: ти повинен вийти вперед». Овадію вчили шанувати старших, тому після трьох її прохань він поступився.

— Чому ти прийшов сюди сьогодні? — запитав Овадію пастор.

Хоча питання було несподіваним, молодий чоловік, не замислюючись, сміливо випалив:

— Я хочу пізнати справжнього Месію євреїв!

Пастор сказав Овадії, що, якщо він помолиться, Бог сам відкриє це його серцю. Молодий чоловік схилився у традиційній єврейській молитовній позі й здійняв руки до Бога. «Це був момент, який змінив моє життя, — підсумовує він. — Внутрішньо я відчув мир, всеосяжний мир, шалом, — пояснює він. — І Святий Дух промовив до мене: "Єшуа — це Месія. Єшуа — це Спаситель"».

Не вагаючись, Овадія почав вивчати Біблію і розповідати навколишнім людям про свою новонабуту віру. Втім, коли він поділився своїм свідченням зі студентами в університетській їдальні, один із них став кричати, що вб'є його. Овадія помолився за цього юнака. «Він отримав звільнення від демонічної залежності, — пояснює християнин, — і прийшов до віри. Але після цього багато людей повстали проти мене». Через інцидент у їдальні Овадію тимчасово відсторонили від навчання.

ПІД ПОСТІЙНИМ ТИСКОМ

Незабаром Овадія відчув, що Господь закликає його на служіння. Після закінчення біблійного коледжу він заснував церкву, бажаючи допомагати єфіопським євреям дізнатися про Месію, Ісуса Христа. І хоча дехто був від-

критим до Благої звістки, багато хто — навпаки. Лише за останні два роки понад два десятки молодих єфіопських євреїв було вигнано з їхніх домівок членами сім'ї за віру в Ісуса Христа. Овадія допоміг їм знайти безпечне місце для проживання і навчає їх Біблії. І він сам, і його новонавернені підопічні отримують часті погрози. «У нашій країні є ультраортодоксальні єфіопські євреї, — розповідає служитель. — Вони настільки фанатичні, що надсилають повідомлення: "Ми вб'ємо тебе!"».

Іноді їхні погрози переростають у насильство. Якось 2022 року під час богослужіння група ультраортодоксалів увірвалася до церкви Овадії і напала на нього, коли він проповідував. «Вони прийшли й побили мене прямо під час служіння, — згадує пастор. — Я вдячний Богу, що нашим молодим людям вдалося вивести їх із приміщення і викликати поліцію». Автомобіль пастора також зазнав вандалізму.

Через напади, постійні погрози і тиск із боку громади Овадія турбується про безпеку дружини і дітей. Проте він запевняє, що й надалі скеровуватиме людей до Христа. «Бог знає все! — упевнений чоловік. — Він наша надія і наш захист, тому я не можу припинити це служіння через страх».

Громадські заворушення і насильство, що відбуваються в Ізраїлі та навколо нього, повсюди викликали загальний страх та безнадію. І громада Овадії не є винятком. Однак вони також дарували нові можливості проповідувати Євангеліє. «Біль у нашій країні надзвичайний, — розповідає він, — але він змушує багатьох людей шукати Бога».

Серед цих шукачів були три єфіопські єврейські сім'ї, які нещодавно на вернулися до Христа. В одній із них син служив в армії, де він став свідком смерті друга. «Він був у глибокій депресії. Я зустрівся з ним і розповів йому про любов Єшуа, — говорить Овадія. — Відтак він і його сім'я разом прийняли Його».

Служитель відчуває палке бажання привести якомога більше членів своєї єфіопської громади до Божого Царства.

Овадія просить ходатайствувати перед Богом про його захист і про те, щоб Бог послав якомога більше працівників на Свою ниву. Він також закликає молитися, щоб його церква яскраво демонструвала Божу любов єфіопським євреям, які втратили надію.

СМУТОК У ДЖИХАДІ, РАДІСТЬ В ІСУСІ

У спекотний липневий день 2023 року Веслі Салібоко стояв перед церквою в угандійському місті Касесе разом із чотирма доньками. Поки невеличка громада з нетерпінням спостерігала, Веслі підійшов до групи місцевих слухачів, які поклали на нього руки та помолилися перед тим, як охрестити його. Веслі підняв руки в поклонінні, і його усмішка відображала радість, яку наробила Божа благодать, що покрила гіркоту його втрат.

Усього місяць тому Веслі був ісламським екстремістом. Його називали ель-Хаджі, почесним титулом, який використовують стосовно тих, хто здійснив хадж, паломництво до Мекки. Він був імамом у двох мечетях і головою своєї місцевої релігійної громади, справами та фінансами якої керував упродовж багатьох десятиліть.

Веслі також брав активну участь у джихаді. «Ми вважали себе святішими за християн, вели джихад, боролися з ними та винищували їх, — пояснює він. — В ісламі ненавидять тих, хто не є мусульманами; їх називають язичниками. Коли ми вбивали християн, то говорили, що вбиваємо язичників, а вбиваючи язичників в ім'я Аллаха, ми потрапляємо на небеса».

Із часом Веслі почав розчаровуватися в ісламі. Хоча він виріс у мусульманській родині, один із його дідухів прийняв християнство. Чоловік пам'ятав розповіді дідуся про Ісуса Христа та Божу любов, які сильно відрізнялися від жорстокої версії ісламу, яку він сповідував. У серці він відчував, що джихад — це неправильно. «Християни не ведуть джихад, — пояснює чоловік. — Вони не вбивають одне одного, не вбивають інших. Після здійснення джихаду в моєму серці завжди залишався осад смутку. І я не хотів жити з цим смутком у серці своєму».

Поки Веслі боровся з розчаруванням в ісламі, у його родині сталася трагедія.

16 червня 2023 року члени Альянсу демократичних сил (АДС), ісламістського угруповання, яке пов'язано з так званою «Ісламською державою», перетнули кордон із Демократичної Республіки Конго (ДРК) до Уганди та напали на середню школу Лхубіріха в Мпондве, округ Касесе. АДС сформувався на заході Уганди в 1990-х роках, утім нині в основному діє на північному сході ДРК. Представники угруповання відкрито заявляють про намір викоринити християн у цьому регіоні та прагнуть запровадити там ісламське право, *шаріат*.

Під час нападу озброєні бойовики увірвалися до школи, вбиваючи учнів мечетею, потім підірвали один із гуртожитків і підпалили інші будівлі, де ховалися діти. Ісламісти вбили 37 учнів, чотирьох місцевих жителів і охоронця, а також викрали шістьох учнів.

Серед дітей, загиблих унаслідок нападу, була 15-річна племінниця Веслі, Аміна. Роком раніше вони з матір'ю залишили іслам, щоб іти за Христом, і брат Веслі вигнав їх із дому. Місцева церква тоді забезпечила маму й доньку всім необхідним і оплатила навчання Аміні в Лхубірісі. Після нападу тіло Аміні було знайдено в лісі на боці кордону ДРК.

Уже сумніваючись у своїй ісламській вірі, Веслі був вражений контрастом між реакцією на напад на школу з боку мусульман і християн. Він завжди вірно відгукувався на прохання керівництва мечеті про допомогу, але тепер ніхто з місцевої мусульманської спільноти навіть не висловив співчуття його родині й не вибачився за дії екстремістів.

З іншого боку, Веслі був глибоко зворушений тим, як християнська спільнота подбала про тіло його племінниці та організувала їй гідний похорон. «Мене вразили любов і підтримка, яку виявили християни», — говорить він.

І коли на похороні Аміні пастор сміливо проголосив Євангеліє, її дядько увірував у Христа.

Наступними днями Веслі почав ділитися Благою звісткою зі своєю родиною. Спочатку він привів до Господа дружину та своїх вісьмох дітей, а потім ще й батька Аміні.

Проте вихід із ісламу був нелегким для Веслі та його родини. В Уганді нововернені християни стикаються з жорстокими переслідуваннями в мусульманських громадах; деяких навіть убивають.

Через те, що в минулому Веслі був керівником такої громади, він отримував погрози смерті, і йому з родиною доводиться переховуватись. На хрещенні чоловіка змогли бути присутніми лише його четверо дітей, адже для всієї родини було занадто небезпечно з'являтися на людях разом.

Після хрещення Веслі його дочки зняли свої традиційні мусульманські хіджаби й також охрестилися, публічно заявивши про свою відданість Христу. Решта дітей планували прийняти хрещення разом із матір'ю наступної неділі.

Нині Веслі радіє своїй новій свободі в Господі. «Я відкинув усе це [ісламський екстремізм], щоб іти за Ісусом Христом, — стверджує він. — Я прийняв Ісуса і хочу служити лише Йому!»

За підтримки та практичної допомоги всесвітнього Тіла Христового, Веслі та його родина продовжують зміцнюватися у вірі.

Чоловік просить молитися про Божий захист, коли він свідчить про свою віру радикально налаштованим мусульманам, зокрема й членам своєї родини. Двоє його братів наразі перебувають у в'язниці за екстремістську діяльність. «Я хочу, щоб Бог вів мене, щоб я міг виконувати Його волю», — говорить він.

Веслі — один із численних нововернених християн, які від ісламського екстремізму прийшли до віри у Христа. Ми закликаємо вас молитися про те, щоб він та інші християни, які навернулися з ісламу, утверджувалися в Божому Слові та залишалися вірними свідками аж до смерті.

Веслі з радістю сповідав свою віру в Христа, прийнявши водне хрещення

ЛАОС: КЕРІВНИКІВ СІЛ УСУВАЮТЬ ІЗ ПОСАД ЧЕРЕЗ ВІРУ

Уряд Лаосу вважає християнство іноземною релігією й інструментом Заходу, використовуваним для підриву комунізму. Тому послідовників Христа часто вилучають із їхніх громад і позбавляють можливості забезпечувати їхні основні потреби.

Двоє християн, Сед і Сіпорн, зіткнулися з таким протистоянням, попри те що самі були керівниками громад. Обидва чоловіки увірували в Христа, обіймаючи посади в своїх сільських радах, що забезпечували їм і престиж, і добру заробітну платню.

Вищі чиновники намагалися переконати їх у тому, що життя з Христом не-сумісне з їхніми керівними посадами, однак жителі їхніх сіл не погодилися і знову обрали обох на ті ж посади в травні 2023 року. Відтоді противники не припиняли спроб усунути їх із постів і намагалися заручитися підтримкою районної влади.

Після проведення богослужіння у себе вдома Сед, який працює у своїй сільській громаді вже протягом 18 років, отримав ультиматум: відкинути віру в Христа або втратити свою посаду. «Я не відречуся від віри, — заявив він районним чиновникам. — Я люблю Бога, тому що Він дарує мир моїй сім'ї. Я радію в своєму Бозі».

Зазнавши публічних насмішок і погроз, Сед був змушений написати заяву про звільнення з посади. Втім, попри труднощі, він говорить, що його віра стала міцнішою і він дуже любить Бога. «Я не шкодую про втрату доходу, — запевняє він. — Я тільки хочу слідувати за своїм Богом».

Сіпорну обіцяли підвищення по службі, якщо він зречеться християнської віри. Голова його сільської ради обіцяв, що чоловік стане його наступником, якщо відмовиться від християнства. «Я не припиню вірити в свого Бога, —

Сіпорну обіцяли підвищення по службі, якщо він зречеться християнської віри. Коли він відмовився, його зняли з керівної посади

відповів Сіпорн, — тому що я пізнав істину і вибрав правильний шлях у житті». Після цього рада звільнила Сіпорна з посади. «Бути в раді чи ні, для мене не має значення, — говорить він. — Я буду дякувати Богові за все». Сіпорн і його дружина й далі стикаються з тиском і численним погрозами.

ТУНІС: НОВОНАВЕРНЕНИЙ ХРИСТΙΑНИН ЗАЗНАЄ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ

Абдель залишив іслам й увірував у Христа після того, як почув Євангеліє по християнському супутниковому телебаченню. Хоча Туніс має багату християнську історію, ті, хто навернулися з ісламу, і досі зазнають переслідувань у своїх мусульманських громадах. Абдель також не став винятком.

Коли сусіди дізналися про його християнську віру, вони закликали місцевого імама викрити його через гучномовці мечеті. Після цього Абдель зазнав нападу і побиття, а також на нього подали офіційну скаргу за порушення громадського порядку. Сусіди напали на будинок християнина і частково зруйнували його. Коли Абдель спробував отримати дозвіл на відновлення житла, державні чиновники відхилили його прохання і відклали судові засідання. Під час юридичних суперечок чоловік переніс інсульт, який, на його думку, міг бути викликаний постійним стресом.

Наразі Абдель очікує рішення суду за висунутими проти нього звинуваченнями. Він говорить, що підтримка та підбадьорення всесвітньої християнської спільноти зміцнили його віру, і він просить молитися, щоб його сусіди покаялися і навернулися до Христа.

Сусіди Абделя зруйнували частину його будинку після того, як дізналися про його рішення залишити іслам і йти за Христом

ШРІ-ЛАНКА: РОЗДАВАННЯ РІЗДВЯНИХ ПОДАРУНКІВ ПОСПРИЯЛО СТВОРЕННЮ ЦЕРКВИ

Церква в переважно індуїстському районі Шрі-Ланки, Баттікалоа, уперше провела роздавання різдвяних подарунків влітку 2023 року, відвідавши кілька сіл у цьому районі. Деякі невеликі громади в Шрі-Ланці досі не оговталися від жорстокої громадянської війни, що тривала понад два десятиліття, і потребують багатьох ресурсів.

Члени церкви дарували яскраві рюкзаки, що містили шкільне та гігієнічне приладдя, одяг і дитячі Біблії. У мисливському селі, глибоко в джунглях, діти були в захваті від отриманих подарунків. Ця подія також дала можливість служителям обговорити з керівництвом села будівництво там церкви, і зараз іде процес придбання землі для цієї мети.

У Шрі-Ланці християнам дозволено збиратися для поклоніння. Однак місцева влада, яка ідентифікує себе з релігійною більшістю регіону (зазвичай індуїзм на півночі та сході та буддизм на півдні), іноді чинить тиск на пасторів і церкви або навіть заохочує напади на них.

Незважаючи на ці ризики, багато церков у Шрі-Ланці продовжують активно свідчити про Христа. Роздавання різдвяних подарунків надає таким громадам, як ця, можливість продемонструвати любов Христа і проповідувати Євангеліє в селах, які, можливо, ніколи про нього не чули.

ІРАН: ПАСТОР У В'ЯЗНИЦІ ПРИВІВ 13 ЛЮДЕЙ ДО ХРИСТА

Іранський християнин, ув'язнений за керівництво домашньою церквою, привів до Христа 13 інших ув'язнених, незважаючи на постійну присутність наглядачів та співкамерників, ісламських екстремістів. «Спочатку я гадав, що в'язниця — це небезпечне місце і що тут неможливо буде нікому свідчити», — зізнається він.

Однак пастор знайшов способи таємно проповідувати Євангеліє і навіть навчати тих, хто увірував у Христа. «Під час прогулянок я ходив поруч із ново наверненими віруючими, наставляв їх, як зміцнюватися у вірі, та відповідав на їхні запитання», — розповідає він.

Пастор, який тепер вийшов на свободу, каже, що має намір продовжувати навчати та піклуватися про колишніх ув'язнених, які стали його братами у вірі, навіть за межами в'язниці. «Я зрозумів, що, якби мене не посадили, ці тринадцять людей не мали б можливості почути Євангеліє та повірити в Христа», — говорить він.

Іранський уряд є одним із найрепресивніших у світі. Вихід із ісламу в Ірані протизаконний, а за володіння Біблією і навіть розмови про Христа християн часто звинувачують у «діях проти національної безпеки». Багато іранських віруючих перебувають у в'язниці, а деякі — під домашнім арештом.

Колишній ув'язнений іранський пастор, який допоміг привести 13 інших ув'язнених до Христа, молиться про можливість продовжувати служіння ново наверненим

ВУРМБРАНДИ. КАТОВАНІ ЗА ХРИСТА: ПОВНА ІСТОРІЯ

«ВУРМБРАНДИ. Катовані за Христа: повна історія» — захоплива розповідь про Річарда і Сабіну Вурмбрандів, засновників організації «Голос мучеників». Вони виросли в єврейських сім'ях і спочатку були далекі від християнства. Річард не надавав значення своєму єврейському духовному спадку і був атеїстом, який вів життя, повне задоволень. Сабіна ж, навпаки, через своє єврейське виховання була рішуче налаштована проти Христа. Їхнє перетворення через живу віру є центральним елементом цієї дивовижної історії.

29 лютого 1948 року Річарда заарештувала румунська таємна поліція за проведення християнських богослужінь, оголошених протизаконними при комуністичному режимі. Він провів чотирнадцять років у в'язниці, зносячи тортури, побиття та одиночне ув'язнення. Сабіна також сильно страждала, провівши три роки у трудовому таборі, де її мучили непосильною працею, голодом і майже смертельним холодом. Проте, незважаючи на ці випробування, їхня віра залишалася непохитною, і вони не припиняли свідчити про Ісуса.

Книжка та фільм «Катовані за Христа», який знято за її мотивами, запрошує читачів зазирнути в найтемніші тюремні застінки, де світло Христа яскраво сяє через непохитну віру відданих Богу вірян. Вони супроводжуються навчальним відеокурсом із шести занять, який допоможе вашій церкві, малій групі чи недільній школі свідчити з відвагою та силою. Через молитву, вивчення Біблії та спілкування ви відкриєте для себе можливості збудови Божого Царства навіть серед ваших випробувань.

Пізнайте перетворювальну силу Божої любові та навчіться жити з Господом, спостерігаючи, як Його сила долає опір Євангелію у вашій спільноті, на роботі, у школі та вдома. Історія Вурмбрандів пропонує справжні приклади біблійного учнівства, демонструючи, як Бог здатен зміцнити християнина, а Його благодать — перетворити навіть найбільш закоренілого грішника.

Нехай історія Річарда і Сабіни Вурмбрандів надихне вас і вашу групу прощати, любити і звертатися до своїх ворогів заради Христа, оскільки Бог дає Своїм послідовникам можливість вірно служити, попри крайню опозицію.

Книга «ВУРМБРАНДИ. Катовані за Христа: повна історія»

Повнометражний фільм «Катовані за Христа» та відеофільми з навчального курсу «Вурмбранд»

